

[Justitsministeren]

den 1. februar 1991 med stadig verserende sager, drejer det sig om et sted mellem 300 og 400 personer; men som sagt er det principielle jo i den sammenhæng nok så væsentligt.

Fru Ebba Strange henviste til tidligere situationer omkring de libanesiske statsborgere for et par år siden. Jeg vil dog godt gøre opmærksom på, at der ikke var tale om, at alle herværende libanesiske statsborgere som gruppe fik meddelt opholdstilladelse. Der var i begge de tilfælde, der har været tale om gennem den seneste årrække, tale om, at de personer, der fik humanitær opholdstilladelse, var indrejst i landet som asyløgere og havde opholdt sig her længe, men der var i begge tilfælde tale om en ganske særlig situation, hvor der gennem en længere periode ikke var sket udsendelse af libanesiske statsborgere, jf. også det, jeg var inde på i min tidligere besvarelse.

Fru Pia Kjærsgaard var igen fremme med synspunkterne om folkeafstemning. Det skal jeg ikke kommentere nærmere, for det har regeringen og de to regeringspartier jo sat på plads. Vi mener, at lige så forkert det er at lovgive i forhold til en enkelt gruppe, lige så forkert ville det være at gå ud i en folkeafstemning. Det, der for os er afgørende, er som bekendt at få ændret udlændingeloven generelt, og i den forbindelse har vælgerne, hver gang vi har folketingsvalg – og det sker jo dog ret hyppigt her i landet – en mulighed for at tage stilling til udlændingepolitikken og de synspunkter, de enkelte partier har i den sammenhæng.

Hr. Arne Melchior nævnte de to notater vedrørende udsendelsesproblematikken, som jeg jo altså har redegjort grundigt for i samråd i Folketingets Retsudvalg for relativt kort tid siden, hvor jeg – ligesom også fru Ebba Strange – har henvist til, at det spørgsmål jo nu er indbragt for ombudsmanden. Det skal jeg ikke sige mere om.

Men hr. Arne Melchior kommenterede det forhold, at det radikale lovforslag indeholder en række tilfældigheder, og det synes jeg måske nok at jeg vil trække op ved at sige, at selv om Det Radikale Venstres forslag måtte blive vedtaget, indebærer det jo ikke, at alle statsløse palæstinensere, der opholder sig her i landet, får opholdstilladelse. Der vil fortsat være et antal statsløse palæstinensere, selv hvis lovforslaget måtte blive vedtaget uændret, som ikke er omfattet af loven, og som ikke vil kunne påregne at få opholdstilladelse.

Men det, som jeg måske nok synes er det alvorligste, jeg har hørt i debatten i dag, var hr. Arne Melchiors betragtninger om en række omstændigheder i Libanon, herunder også syrrernes tilstedeværelse i lufthavnen osv., som efter hr. Arne Melchiors opfattelse – og jeg forstod, at det også var CD's folketingsgruppes opfattelse – måtte tillægges en afgørende betydning. Her rammer man jo lige præcis ind i det, det er Flygtningenævnets kompetence at afgøre. Det er jo præcis de forhold: situationen i Libanon og risikoen for den enkelte ved en tilbagerejse, der tages stilling til i forbindelse med vurderingen af asylgrundlaget.

Hr. Arne Melchior må jo yderligere vide, at den debat omkring indrejseforholdene, der opstod, og som gav anledning til, at et par medlemmer af nævnet gjorde opmærksom på, at de ikke mente, at indrejseforholdene var taget i betragtning af nævnet i forbindelse med behandlingen af sagen, jo gav anledning til, at nævnets formand spurgte samtlige nævnsmedlemmer, herunder også dem, der havde været med tidligere, om det var korrekt, at de ikke havde taget indrejseforholdene med i betragtning. Og hvad var svaret, hr. Arne Melchior? Svaret var, at ud over 2 medlemmer – man kan måske sige 2½ – så havde samtlige nævnsmedlemmer taget det med i deres afgørelse, da de voterede. Derfor må jeg sige, at det grundlag, hvorpå CD's ikkeholdning til lovforslaget er kommet til veje, er i allerhøjeste grad besynnerligt.

Pre-screening processen har jeg orienteret grundigt om. Det drejer sig om, at medarbejdere fra Rigspolitiet og fra Udenrigsministeriet er rejst til Libanon og har talt med de libanesiske myndigheder netop for at sikre, at der i forbindelse med eventuel udsendelse af statsløse palæstinensere, der skulle vende tilbage til Libanon, kunne ske en indrejse under ordentlige, værdige, organiserede forhold, sådan at man vidste, hvilke krav der stilles, bl.a. til dokumentation for de pågældende, for at de kan komme ind i landet.

Med andre ord er det altså en procedure, som vi har iværksat, og som vi har informeret om. Der er ikke noget hemmeligt i det. Det er tværtimod noget, som vi har følt, og som jeg har følt var en rigtig og en god ting at gøre også for at hjælpe de pågældende, så det mener jeg ikke, at der er nogen grund til at mistænkelig-